

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA

VOL. IV

Missouri • Montana • Nebraska • Nevada
New Hampshire • New Jersey
New Mexico • New York

FERDINANDO FREGA ✨

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA — VOL. IV

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 12

Missouri, Montana, Nebraska, Nevada, New Hampshire, New Jersey, Nieu-Mexiko, die staat New York. Die vierde skof van die Amerikaanse oortog, van die vlaktes tot by die ooskus.

Hoofstuk Nul — gedeelde opening

Hierdie openingshoofstuk word deur al ses volumes van Women of the United States gedeel. Dit word hier volledig weergegee en ingevou sodat die reeks sonder herhaling in volgorde gelees kan word.

HOOFSTUK NUL

Hier is die wêreld nie 'n gebied nie: dit is 'n grens. Die Noordpool verwelkom nie, vergewe nie, laat geen ruimte vir foute nie. Wit heers as 'n absolute entiteit, stil en sonder geheue. Temperatuur is nie meteorologiese data nie: dit is 'n roofdier. Die nag duur maande lank, verpletter gedagtes, verwring mense se omtrekke, sluk hulle wil in.

Die gemeenskappe is min, klein en geslote. Inuit, Yupik, Arktiese volke woon waar niemand sou kies om te bly nie. Hier is elke individu noodsaaklik vir die oorlewing van die groep. As jy nie nuttig is nie, word jy 'n las. En dié wat 'n las word, verdwyn in die stilte, in die sneeu, in die logika van 'n omgewing wat geen toegewings maak nie.

Die wetenskaplike basisse voeg 'n ander soort koue by: dié van hiërargieë. Hier is 'n vrou 'n seldsame teenwoordigheid, 'n anomalie wat moet aanpas of swig.

Op hierdie plek bestaan die begrip “verdwyning” nie. Daar is net die wit wat alles uitwis.

Inuit- en Yupik-vroue

Die Arktiese meisie word nie vertroetel nie: sy word voorberei. Sy leer vroeg om die koue, die donkerte en die honger te weerstaan. Sy moet nuttig word vir die stam, want hier is identiteit nie persoonlik nie. Dit is funksioneel. Die vrou dra die las van gesin en gemeenskap: kos, vuur, kinders, velle, sorg. Niemand praat oor regte nie. Niemand praat oor broosheid nie. Depressie bestaan, maar dit het geen naam nie. Geweld bestaan, maar dit het geen getuies nie.

Vrou van die wetenskaplike basisse

Opgevoed, bekwaam, gewoon aan dissipline. Sy kom aan as navorser, tegnikus en dokter. Sy ontdek gou dat die Noordpool geen kwalifikasies erken nie. Hier tel net geestelike taaiheid. Manlike hiërargieë oorheers haar, en enige teken van swakheid word as swakheid vertolk. Dit is 'n omgewing waar krag nie genoeg is nie: uiterste selfbeheersing word vereis.

Westerse vrou “van buite”

Grootgemaak in vryheid, kom sy aan in die oortuiging dat sy die koue kan oorwin. Maar die plek breek haar: eensaamheid, piepklein ruimtes, eindelose stiltes. Basisse is nie gemeenskappe nie, hulle is meganismes. En 'n vrou, binne 'n meganisme wat deur mans ontwerp is, moet veg om nie te verdwyn nie.

Die Reis na die Rand van die Wêreld

My buurman, Antonio, bekend as Nino, het jare lank gepraat oor die Noordkaap, die middernagson, die maande sonder donkerte. Dit was 'n droom wat hy in sy sak gehou het, soos iets onmoontliks. Een oggend in Mei het ek sy deurklokkie gelui en net dit gesê: “Pak jou tas. Ek is oor 'n uur terug. Ons is oor 30 dae terug.” Hy het my verbaas en gelukkig aangekyk. Sy vrou, bekommerd, het gevra wat ons planne is. “Om 'n droom agterna te jaag,” het ek geantwoord.

Ons het in die motor geklim. Ons vrouens het ons aangekyk asof ons mal is. Maar hierdie reis was eg. Nino was reeds vol vrae. “Waarheen gaan ons? Hoeveel geld moet ek saambring?” “Ontspan,” het ek vir hom gesê. “Ons sal oor 54 uur daar wees. Net 5 000 km. Ons is in die nuwe Range Rover. Geniet die rit.”

Elke 300 km moes ek stilhou: hy, twaalf jaar ouer as ek, het sy eie ritme gehad. Ek het water en vloeistowwe gehad; hy het koffie en liggaamlike behoeftes gehad. En hoe verder ons gery het, hoe meer het hy oor sy lewe gepraat. Dinge wat ek nooit sou geweet het nie as dit nie vir daardie eindelose pad was nie.

Twee mans alleen in 'n motor wat altyd oor vroue praat. Hy het net sy vrou geken. Ek het gelag. Ek het hom gerusgestel: “Ons is almal so.”

Hy het my gevra hoe ek dit regkry om by my positiewe te bly terwyl ek 60 uur bestuur. Ek het hom van Rusland vertel, toe ek op 22 vir 51 uur gery het om 'n vrou te ontmoet wat ek nog nooit ontmoet het nie. “Afstande is nie grense nie,” het ek vir hom gesê, “hulle is verskonings. Ek het nog nooit enige gehad nie.”

Die aankoms in die wit

Ons het Noorweë binnegegaan. 'n Herberg langs die pad. Ons sou die motor daar los en per slee verder gaan.

Die gids was toegedraai, ondeurdringbaar. Toe sy haar bril afhaal, het ek ontdek dat sy 'n vrou is. 'n Noorse vrou, stil, direk, ysig. Nino in die middel van die slee, sy voor, ek met my 190 cm agter, heel agteraan.

Dit was nog daglig. My horlosie het die tyd gewys, maar dit het my nie gesê of dit nag of oggend is nie. Dit was middernagson. Ons het die Noordkaap bereik.

Nino het gehuil. Hy het my omhels. Ek het laggend vir hom gesê: “Pasop... mense mag dink ons is gay.” Ons het gelag, maar ons was aan die rand van die wêreld.

Toe kom die ryp: -52°C .

Ingang tot die ware Arktika

Hulle het ons na 'n metaalhouer geneem om klere te verwissel. Uiters swaar, gewatteerde pakke, toegemaak met ingewikkelde ritssluiters.

Ek het vir die gids betaal. Nino is in 'n iglo by 'n paar mans gelos; ek is in 'n ander by 'n gesin gelos: 'n bejaarde man, tussen 70 en 80, en drie vroue tussen 30 en 50.

Dit was 'n geslote wêreld. Eenvoudig. Brutaal.

Die man het eenkant gestaan. Die vroue het die pas volgehou. En die badkamer was 'n heuwel vyf meter van die iglo af: die drolle het gevries voordat hulle die grond geraak het. My eerste piepie het 'n geel Arktiese ster geword. Dit was die Noorde wat my gegroet het.

Die middeljarige vrou, Magi, het 'n bietjie Engels gepraat. Die res was gebare, oë, hande. Die taal van die koue.

Toe ek nie seker was hoe om die pak te gebruik nie, het sy, sonder om te dink, aan my kruis geraak om my 'n versteekte ritssluiters te wys. Daar was geen kwaadwilligheid nie, geen verleentheid nie: net funksie. Oorlewing.

Die drie dae in die iglo

Hulle het kos gebring. Gerookte vis, rou vis, kabeljoulewer, walvispens. En haaibolletjies. Daar was geen keuse nie. Daar was geen alternatief nie. Dit was wat die natuur voorsien.

Toe het ek gedrink: 'n rooi vloeistof. Ek het gedink dit is wyn. Dit was gefiltreerde, gekookte, versoete walvisbloed. Ek het dit gedrink. Dit het my 'n krag gegee wat ek nog nooit tevore gevoel het nie. 'n Oer-energie. Ek het gedink dit is kokaïne. Nee. Dit was die Noorde wat die liggaam binnegaan.

Die vroue het my dopgehou. Die ou man het gaan jag. Ek het gerus en bloed gedrink. Drie dae sonder foon, internet, rekenaar, sonder Nino. Net ek en hulle.

Daar was geen nag nie. Net lig, vuur, ys en asem.

Die drie vroue het gaan lê om te slaap. Ek het 'n plek gesoek. Die jongste het haar arm opgelig en vir my gewink om nader te kom. Hulle het uitgebars van die lag. Ek het nie verstaan nie. Hulle het gesê ek is hulle “Kersfees”.

'n Manier om te sê dat ek aanvaar is.

Ek het probeer om hulle 'n bietjie geld te gee om dankie te sê. Hulle het geweier. Hulle wou net 'n drukkie hê. En 'n paar woorde in Kalabries om nader te voel.

Daar het ek die waarde van ware geskenke verstaan: dié wat nie gekoop of verkoop kan word nie.

Die gids se afskeid

Ná drie dae het die gids aangekom. Sy het 'n uur lank met die drie vroue gepraat. Ek was buite. Ek het nie verstaan wat hulle sê nie. Dit was nie my saak nie. Dit was hulle taal, hulle wêreld, hulle wet.

In die houer, terwyl ek besig was om uit te trek, het die gids ingekom. Nuuskierig. Direk. Noords. Sy het my styf omhels. Sy het my gesoen. Haar vel was so wit soos melk. Haar oë was so blou soos die Augustus-lug.

Sy het my gevra om haar weg te neem. Sy sou enigiets gedoen het om uit daardie wêreld te kom.

Ek het met respek geglimlag. Ek kon nie. Ek moes nie.

Ek het haar net een belofte gelaat: “As jy iets nodig het, skryf vir my 'n brief. Ek sal jou help.” Sy het selfs die geld geweier. Sy was 'n pragtige vrou, maar eensaam. 'n Eensaamheid wat nie van ver af gesien kan word nie. 'n Eensaamheid wat die koue nie vergewe nie.

Die terugkeer huis toe

Ons het Nino gaan haal. Hy was in die wolke. Hy wou nie teruggaan nie. Maar ek het 'n afspraak met sy vrou gehad.

Hy het almal van sy drie dae vertel. Ek het stilgebly. Ek het nooit iets met die man gedeel nie. Net met papier.

En so, terwyl Nino na sy wêreld teruggekeer het, was ek reeds op pad na 'n ander. 'n Ander bestemming. 'n Ander ontmoeting.

Welkom.

Epiloog

Die Noorde vat jou nie: dit verander jou. En dit gee jou nooit

heel terug nie. Mans kom na die Noordpool op soek na lig, stilte, foto's, drome. Vroue bly om te oorleef.

Mans vertel wat hulle gesien het. Vroue swyg oor wat hulle beleef het.

Mans keer terug. Vroue bly. Hulle bly in die koue, in huise van sneeu, in stiltes wat niemand hoor nie. Hulle bly om gemeenskappe te onderhou wat hulle nie vier nie. Hulle bly om kinders, bejaardes, vreemdelinge te beskerm. Hulle bly onsigbaar.

Ek het net een herinnering van daar af saamgeneem: 'n pragtige, ongelooflik pragtige vrou, maar alleen. Nie in 'n romantiese sin nie. In 'n menslike sin. In 'n tragiese sin.

Besinning

Die Noorde maak nie die liggaam dood nie. Dit maak teenwoordigheid dood. En wat oorbly, is wit: 'n plek waar vroue terselfdertyd leef en verdwyn.

Daarom skryf ek. Want uiterste plekke vertel nie hulle eie storie nie. En dié wat deur hulle reis, kan nie die luukse bekostig om stil te bly nie.

Nie ek nie. Nie ek nie. My land het my gebaar, en die res van die wêreld verwelkom my nie as 'n gas nie, maar as een van die familie.

Uit die absolute witheid van die Noorde het ek afgedaal in die absolute verwarring van die Verenigde State.

VERENIGDE STATE VAN AMERIKA

Die Onmoontlike Opdrag

Om agttien jaar lank vir 'n Amerikaanse maatskappy te werk, gee jou iets wat geen ander maatskappy in die wêreld kan nie: 'n werkskultuur, prosedures, 'n duidelike missie en 'n stelsel van waardes wat nie teorie is nie – hulle is daaglikse praktyk. Hulle verduidelik dit nie aan jou nie; hulle bou dit vir jou. En hulle doen dit sonder om jou toestemming te vra.

Ek was in die kantoor in New York toe ek 'n werk aangebied is wat ek my nooit voorgestel het nie. Nie 'n bevordering nie. Nie 'n oorplasing nie. 'n Eksperiment.

'n Vertroulike program, geskep om 'n model van menslike verhoudings binne die Verenigde State te valideer. Hulle het nie bestuurders, sielkundiges of opleiers gekies nie. Hulle het mense met 'n sekere soort werklike ervaring gekies. En my naam het opgekom – al was ek agttien jaar lank in verkope. Hulle het nie na die rol gekyk nie: hulle het na die verstand gekyk.

Die toets was eenvoudig om te verduidelik en uiters moeilik om te voltooi:

besoek die 50 Amerikaanse state in een jaar, kies self die stede en bly minstens 'n week in elkeen.

Die laaste twee weke sou 'n gedwonge vakansie wees. Hulle sou al die uitgawes dek. Ek moes net leef, waarneem, verstaan en elke Maandag 'n verslag indien. 'n Menslike, droë, presiese verslag.

Ek het die kontrak geteken. Ek het die huis laat weet. Hulle het niks gevra nie. Hulle wou net weet of die maandelikse voorrade

aangekom het. Ek was op die punt om 'n jaar in Amerika aan te pak. Hulle het, soos altyd, die volgende maand aangepak.

Om aan die veilige kant te wees, is my salaris direk in my bankrekening in Italië inbetaal. Dit was 'n beleefde manier om vir my te sê: “Moenie iets doms doen nie. Leef met wat jy het. Kom ons kyk wie jy regtig is.”

Eers vyftien jaar later het ek toegang gekry tot my oorspronklike verslae, die ontledings en die materiaal wat hulle oor my versamel het. Hierdie boek is daaruit gebore. Ek het goedkeuring gekry om dit te publiseer, op een voorwaarde: noem nooit die maatskappy wat dit bestel het nie.

Dit maak nie saak nie. Hierdie storie gaan nie oor logo's nie. Dit gaan oor 'n man in 'n land wat onmoontlik is om te verstaan tensy jy dit self beleef.

Begin ek by die verste punt?

Die logiese keuse was om by die kante te begin, nie by die middel nie. Om twee eenvoudige redes:

1. Ek was vars van die eksperiment af: hoë helderheid, maksimum aandag.
2. Deur by die uiterste te begin, kon ek die koers regstel en die reis skoon afsluit.

Ek hoef nie in Boston of Chicago te begin nie. Ek moes by 'n grens begin. By 'n plek wat net op papier Amerika was.

Ek het Juneau gekies, die hoofstad van Alaska. Geïsoleer. Slegs per boot of vliegtuig bereikbaar. 'n Stad wat aan niemand behoort nie. Die perfekte plek om te begin.

Optimaliseer Hulpbronne

Voor ek vertrek het, het ek gedoen wat 'n Amerikaner bo alles respekteer: ek het my soos 'n professionele mens georganiseer, nie soos 'n toeris nie.

Ek het drie van die gewildste lugrederye gebel, dié met die grootste binnelandse netwerke. In minder as 'n uur het ek 'n boekie van vyftig binnelandse vlugte teen 60% afslag gekoop.

Geen tydsbeperkings nie. Geen dagbeperkings nie. Geen beperkings nie. Net een voorwaarde: gebruik hulle binne 'n jaar.

Ek het dieselfde gedoen met hotelgroepe, Uber-taxi's en motorhuurmaatskappye, en toe 'n behoorlike skedule van die etappes, die metodes, maar nie die tye nie, opgestel.

Ek was gereed.

Dit was my eerste ware sukses. Die eerste teken was dat ek geweet het hoe om te beweeg. Amerika beloon dié wat optree, nie dié wat wag nie.

Toe die maatskappy die transaksie sien, het hulle gedoen wat 'n Amerikaanse kultuur altyd doen: hulle het die betroubaarheid nagegaan.

Was ek in staat om 'n jaar van voortdurende beweging te hanteer? Was ek in staat om onverwagte gebeure, afstande en noodgevalle te hanteer? Was ek onafhanklik?

Daarom het ek voor my vertrek nog 'n deurslaggewende besonderheid gereël:

Ek het seker gemaak dat ek 'n maandelikse kredietlimiet van minstens \$100 000 op my kredietkaart het.

Dit was nie bedoel om bestee te word nie. Dit was bedoel om te bewys dat ons dit kon bestuur. Amerikaners dink so: as jy nie outonomie het nie, het jy nie vryheid nie. En as jy nie vryheid het nie, kan jy nie geëvalueer word nie.

Van daardie oomblik af was die program nie meer 'n opdrag nie. Dit was 'n missie.

EN NOU REIS ONS REGTIG

Alaska is net deur geografie deel van die Verenigde State. Dit is 'n ander wêreld.

Dit is die plek waar vroue spoorloos verdwyn. Waar 'n klagte nooit sy bestemming bereik nie. Waar stede bloot beskaafde eilande is in die middel van 'n wilde kontinent.

Juneau was my eerste toets: 'n hoofstad sonder paaie wat dit met die res van die land verbind. 'n Stuk Amerika wat nie soos Amerika voel nie.

Hier het ek iets begin verstaan: die reis sou nie geografies wees nie. Dit sou menslik wees.

BLOK 1 (Volume I)

Alabama – Alaska – Arizona – Arkansas – Kalifornië – Colorado – Connecticut – Delaware – Florida – Georgia

BLOK 2 (Volume II)

Hawaii – Idaho – Illinois – Indiana – Iowa – Kansas – Kentucky – Louisiana – Maine – Maryland

BLOK 3 (Volume III)

Massachusetts – Michigan – Minnesota – Mississippi – Missouri
– Montana – Nebraska – Nevada – New Hampshire – New Jersey
– Nieu-Mexiko

BLOK 4 (Volume IV)

New York – Washington

BLOK 5 (Volume V)

Noord-Carolina – Noord-Dakota – Ohio – Oklahoma – Oregon –
Pennsilvanië – Rhode Island – Suid-Carolina

BLOK 6 (Volume VI)

Suid-Dakota – Tennessee – Texas – Utah – Vermont – Virginië –
Wes-Virginië – Wisconsin – Wyoming

MISSOURI

Missouri is 'n staat vol teenstrydighede. Aan die een kant die kalm Midde-Weste; aan die ander kant 'n Suide wat nooit opgehou het om hard te wees nie. Dit is een van die mees verdeelde gebiede in Amerika: St. Louis en Kansas City met harde buurte, wit voorstede wat in 'n parallelle wêreld bestaan, 'n arm en stadige platteland, en 'n politieke stelsel wat baie praat maar min oplos.

Dit is die staat van die normaliteit wat ongemak verberg, van die oppervlakkige glimlag wat ernstige probleme toemaak, en van die “alles is reg” selfs wanneer niks reg is nie.

Vroue hier verdwyn nie in 'n ontploffing nie. Hulle verdwyn onder voortdurende druk: gesin, werk, tradisie, armoede, onderliggende geweld, 'n broos gesondheidstelsel.

Missouri wis vroue uit met gewoonte. Almal verwag dat sy moet verduur. En sy verduur totdat sy vir haarself verdwyn.

Die Vrou van St. Louis – 35 jaar oud

St. Louis is 'n stad wat in twee wêrelde bestaan: een ryk aan geskiedenis, die ander vasgevang deur geweld, verwaarlosing en rasse-ongelykheid.

Die vrou hier staar drie probleme gelyktydig in die gesig: – gevaarlike buurte – swak skole – lae lone.

Sy werk in die stad se noodsaaklike netwerke: – klinieke – supermarkte – bystand – spysenierings – basiese onderwys.

Sy dra wat die stelsel nie kan dra nie. En terwyl sy alles dra, dra niemand haar nie.

Haar afwesigheid is stedelik: sy het geen sê in die heropbou van die stad nie, al is sy die een wat elke daaglikse krisis bestuur.

Die Vrou van die “Perfekte” Voorstede – 40 jaar oud

Buite die groot stede is daar voorstede wat onberispelik lyk: skoon strate, goeie skole, netjiese huise.

Die vrou hier is nie arm nie, maar sy is nie vry nie.

Sy moet handhaaf: – 'n hoë gesinsbeeld – onberispelike kinders – voortdurende sosiale teenwoordigheid – 'n vol agenda – 'n “vlekkelose” huwelik – 'n lewenstandaard wat nooit mag daal nie. Die druk is stil en voortdurend. Sy kan nie ineenstort nie. Sy kan nie stadiger gaan nie. Sy kan nie broosheid toon nie.

Haar afwesigheid is geestelik: sy bestaan net as 'n rol, nie as 'n persoon nie.

Plattelandse Vrou – 49 jaar oud

Die platteland van Missouri is stadig, konserwatief en geslote. Huise is ver van mekaar, dienste is minimaal en tradisies is swaar.

Vroue hier leef in 'n wêreld wat buitengewoon min verander: – onsekere werk – swak toegang tot gesondheidsorg – groot gesinne – wydverspreide verslawings – kerke wat die sosiale lewe beheer – min moontlikheid om uit die rol te breek.

Dit is 'n lewe van verpligtinge sonder keuses. As jy 'n probleem het, hanteer jy dit self. As jy ineens stort, merk niemand dit op nie.

Haar afwesigheid is geografies en kultureel: sy verdwyn in afstand en tradisie.

Die Vrou van Nywerheid en Handearbeid – 37 jaar oud

Missouri het 'n groot teenwoordigheid van middelgroot nywerhede: pakhuise, koördinerings, monterlyne, vervaardigingsaanlegte.

Vroue hier doen swaar fisieke werk: – verpakking – produksielyste – nagskifte – hantering – gehaltebeheer – koördineringsbystand.

Uitgeputte liggame, lae verdienste, onmoontlike ure. Dit is werk wat die staat nodig het, maar dit is heeltemal onsigbaar. Haar afwesigheid is fisiek: sy breek en het niemand wat ingryp nie.

Epiloog – Missouri

Missouri is 'n staat wat floreer op skynbare normaliteit. En in normaliteit verloor vroue hulself.

Sy bestuur moeilike buurte, hipersosiale voorstede, harde fabriek, 'n stadige platteland.

Elke dag is 'n stil stryd. En stil stryde is die mees vernietigende.

Missouri wis vroue nie met 'n enkele hou uit nie. Dit wis hulle uit met gewoontes wat niemand ooit bevraagteken nie.

Besinning – Missouri

Elke staat in die volume toon 'n soort afwesigheid. Missouri toon die “stil” een: dié wat gebore word uit roetine, sosiale verwagtinge, die las om alles vir almal te moet wees.

Hier is vroue die onsigbare gom wat elke sosiale klas bymekaarhou. Hulle is oral. En dit is juis daarom dat niemand hulle sien nie.

Missouri leer dat uitwissing nie haat of konflik vereis nie. Dit vereis net dat 'n hele samelewing aanneem dat vroue altyd daar sal wees.

En dit is waarom hierdie hoofstuk fundamenteel is: om te onthou dat normaliteit, as dit nie ondersteun word nie, 'n strik word.

MONTANA

Montana is pure onmeetlikheid: enorme berge, eindelose paaie, eindelose woude, geïsoleerde huise, winters wat die vel sny. Dit is een van die mooiste state in die VSA. En een van die moeilikste om in te woon.

Hier verdwyn vroue nie weens konflik nie. Hulle verdwyn weens geografie, isolasie, 'n plattelandse mentaliteit en emosionele eensaamheid. Dit is 'n staat waar stilte swaarder weeg as geraas.

Montana eis weerstand. En vroue is dié wat vir almal moet weerstand bied.

Die Vrou van die Afgeleë Uithoeke – 51 jaar oud

Hier kan jy 30 km van die naaste winkel af woon. 'n Uur van die naaste kliniek af. Twee uur van 'n regte hospitaal af.

Vroue wat in hierdie gebiede woon, staar die volgende in die gesig:
– uiterste koue – geen onmiddellike hulp – geïgnoreerde gesondheidsprobleme – ou huise om in stand te hou – totale verantwoordelikheid vir die gesin – konkrete vrees om gestrand te raak.

Haar afwesigheid is geografies: sy verdwyn omdat sy woon waar niks uitkom nie.

Die Vrou van die Veeplaasgesinne – 39 jaar oud

Montana floreer op veeteelt. Beeste, perde, groot diere en fisieke arbeid.

Die vrou hier doen alles: – help met die diere – kook vir almal – hou die rekeninge by – bestuur voertuie – hanteer noodgevalle – maak kinders groot in die middel van nêrens.

Sy werk soos 'n man, maar word as “n bekende teenwoordigheid” beskou. Haar afwesigheid is ekonomies: sy produseer waarde, maar sy verskyn nêrens nie.

Die Vrou van die Klein Dorpies – 44 jaar oud

In die klein dorpies van Montana staan die tyd stil. Gemeenskappe is klein, almal ken almal, en niemand verander nie.

'n Vrou moet: – 'n moeder wees – betroubaar wees – nie “skandaal veroorsaak” nie – toegewyd wees – altyd beskikbaar wees.

Sy kan haarself nie herskep nie. Sy kan nie haar kulturele grense oorskry nie. Sy kan nie broosheid uitdruk nie.

Haar afwesigheid is sosiaal: sy behoort nie aan haarself nie, maar aan die gemeenskap.

Die Vrou Wat in Natuurtoerisme Werk – 33 jaar oud

Montana lok toeriste vir sy parke, mere en die nabygeleë Yellowstone. Agter die poskaarte is vroue wat hotelle, restaurante, buitelugaktiwiteite, instandhouding, koördinerings en skoonmaak bestuur.

Harde skofte, seisoenale lone, 'n lewe in afgeleë gebiede. Geen stabiliteit nie.

Haar afwesigheid is ekonomies: die sektor leef van haar, maar sy leef nooit in vrede nie.

Epiloog – Montana

Montana is 'n mengsel van asemrowende natuur en wrede eensaamheid. Vroue hier verdwyn in die afstand: fisiek, emosioneel en kultureel. Hulle is dié wat geïsoleerde huise, veeplase, gesinne, klein dorpieë en toerisme bymekaarhou. En terwyl hulle alles bymekaarhou, kyk niemand nie.

Besinning – Montana

Elke staat in die volume toon 'n vorm van afwesigheid. Montana toon dié wat deur 'n allesverterende geografie voortgebring word.

Hier word vroue nie deur geweld of uiterste armoede uitgewis nie. Hulle word uitgewis deur myle van niks, deur isolerende winters, deur 'n onveranderlike kultuur, deur 'n rol wat hulle nie kan weier nie.

Dit is 'n stadige, stil uitwissing. Een van die moeilikste om te herken, juis omdat dit geen geraas maak nie.

NEBRASKA

Nebraska is oop, reguit, plat land. Uitgestrekte lande, konstante wind, eindelose lug. Van buite: kalm. Van binne: isolasie, traagheid, konserwatiewe gemeenskappe, harde plaaswerk en baie min geleenthede.

Dit is 'n staat wat halfpad tussen die Midde-Weste en die Weste leef, maar sonder die sterk punte van enigene.

Hier verdwyn vroue nie weens chaos nie. Hulle verdwyn weens 'n drukkende normaliteit, weens landbouroetine, weens onveranderlike rolle, weens geografiese eensaamheid.

Nebraska maak geen geraas nie, maar dit verteer.

Die Plaasvrou – 40 jaar oud

Die vrou van Nebraska is 'n integrale deel van die plaas: – opstaan met dagbreek – diere om te versorg – maaltye vir almal – die gesin se boekhouding – oeste om op te volg – instandhouding van die huis – kinders om groot te maak – skielike noodgevalle.

Sy werk net soveel as mans, dikwels meer. Maar sy word as “werkloos” aangeteken.

Haar afwesigheid is ekonomies: sy produseer waarde, maar sy bestaan nie in die data nie.

Die Vrou van die Klein Dorpies – 46 jaar oud

Dorpe van 'n paar duisend mense, waar almal alles van almal weet.

Die vrou moet wees: – 'n teenwoordige moeder – 'n stabiele eggenote – 'n agtenswaardige figuur – aktief in die kerk – 'n steunpilaar van die gemeenskap.

Sy kan nie kortpaaie, krisisse of skielike veranderinge bekostig nie.
Sy leef binne 'n vaste rol, deur ander besluit.

Haar afwesigheid is kultureel: sy het 'n plek, maar nie 'n stem nie.

Die Vrou Wat in Ligte Dienste Werk – 32 jaar oud

In die stede van Nebraska – Lincoln, Omaha, Grand Island – doen vroue die daaglikse werk:

– kassiere – skoonmaak – spysenierings – skoolbystand –
ouetehuse – sekretariële werk

Lae lone, verdeelde skofte, geen vooruitsigte nie. Haar afwesigheid is sosiaal: sonder haar funksioneer die stad nie, maar niemand noem haar wanneer daar oor “ontwikkeling” gepraat word nie.

Die Vrou van die Afstande – 53 jaar oud

Nebraska is 'n staat waar jy twee uur lank kan ry sonder om 'n regte dorp te sien. Hierdie afstand word 'n leefwyse.

Die vrou wat buite die stede woon, staar die volgende in die gesig:

– lang reise vir elke behoefte – min mediese sorg – strawwe winters – geïsoleerde huise – eentonige roetine – geen werklike sosiale netwerk nie.

Haar afwesigheid is geografies: sy verdwyn in die kilometers.

Epiloog – Nebraska

Nebraska is 'n land wat eenvoudig lyk, maar die eenvoud is net oppervlakkig.

Vroue hier verdwyn in: – onbetaalde landbouwerk – geslote gemeenskappe – uiterste afstande – 'n gebrek aan dienste – rigiede rolle.

Dit is 'n afwesigheid gemaak van grond, tradisie en stilte.

Besinning – Nebraska

Elke staat toon 'n vorm van afwesigheid. Nebraska toon dié wat gebou word deur 'n daaglikse lewe wat nooit verander nie.

Daar is geen ooglopende geweld nie, geen skouspelagtige krisis nie. Daar is net 'n lewe wat homself herhaal, 'n swoeg wat nie erken word nie, 'n rol wat nie prysgegee kan word nie. Nebraska is die staat waar vroue alles bymekaarhou en juis om dié rede nie gesien word nie.

En dit is waarom dit hierdie hoofstuk verdien: omdat die algemeenste uitwissing dié is wat normaal lyk.

NEVADA

Nevada is 'n staat gebou op skyn. Lig, kasino's, hotelle, vermaak, toerisme, dobbelary, eindelose naglewe. 'n Uitstalvenster wat die wêreld as vryheid, oordaad en moontlikheid ervaar.

Die waarheid is die teenoorgestelde.

Nevada is een van die plekke waar die vroulike liggaam die maklikste gebruik, uitgebuit, verbruik en vervang word. 'n Plek waar vroue verdwyn, nie weens 'n gebrek aan geleenthede nie, maar omdat hul teenwoordigheid soos 'n kommoditeit behandel word.

Die vroulike afwesigheid hier is modern, helder en doelbewus. 'n Elegante, voortdurende en skoon uitwissing. Gemaak van onmoontlike ure, nagskofte, estetiese druk, 'n uitgeputte identiteit en rolle wat deur die toerismebedryf opgelê word.

Die Dame van die Kasino's en Hotelle – 33 jaar oud

Las Vegas floreer net omdat duisende vroue die volgende bestuur:

– ontvangs – huishouding – restaurante – kroë – vermaak –
kliëntediens – koördinerings – inbelsentrums vir toeriste.

Nagskofte, gekanselleerde naweke, vakansies wat nie bestaan nie, voortdurende druk. Vroue moet 'n perfekte beeld handhaaf, selfs wanneer hulle binne-in geen energie meer oor het nie. Haar afwesigheid is fisiek en sielkundig: sy werk in 'n stelsel wat haar as “deel van die ervaring” gebruik, nie as 'n persoon nie.

Die Vrou Wat in die Nagsektor Werk – 29 jaar oud

Nevada in die nag is nie glansryk nie. Dit is hard. Tussen die ligte, die musiek en die skouspele word lewens verteer:

– gasvroue – danseresse – kroegbedieners – promotors – rolle wat met beeld en estetiese teenwoordigheid verband hou

Jou liggaam is deel van die kontrak. As jy dit nie kan hanteer nie, vervang hulle jou binne 'n minuut.

Haar afwesigheid is ekonomies en moreel: die werk eis haar beeld, nie haar persoon nie.

Die Immigrantevrou Wat Agter die Skerms Bestuur – 41 jaar oud

Agter die mega-hotelle is honderde immigrantevroue: Filippyns, Meksikaans, Haïtiaans, Sentraal-Amerikaans.

Hulle is dié wat al die werk doen wat die toeriste nie moet sien nie:

– industriële wasserye – voortdurende skoonmaak –
ondergrondse kombuise – reusagtige pakhuise –
aandkoördinerings – voorbereiding van die vloere

Verborgte lewens. Moeë liggame. Onmenslike skofte. Haar afwesigheid is stelselmatig: sy is noodsaaklik, maar word as onsigbaar behandel.

Die Vrou Wat Buite Las Vegas Woon – 52 jaar oud

Nevada is nie net ligte nie. Dit is ook die omliggende woestyn: klein dorpies, lae huise, skaars dienste, geïsoleerde nywerhede.

Vroue hier staar die volgende in die gesig: – onbekostigbare koste – beperkte gesondheidsorg – ’n gebrek aan vervoer – enorme afstande – harde, swak verbonde gemeenskappe – beperkte geleenthede.

Sy lei ’n lewe wat die teenoorgestelde is van dié wat die wêreld met die Staat verbind.

Haar afwesigheid is geografies: sy woon nie in die Nevada van die ligte nie, maar in die werklike Nevada.

Niemand praat oor haar nie.

Epiloog – Nevada

Nevada is ’n staat gebou op vertoning. Dit gaan alles oor beeld, ervaring en vermaak.

Vroue is die stil enjin wat hierdie masjien laat draai: hotelle, kasino’s, restaurante, vermaak, instandhouding, koördinerings.

Tog word hulle die minste waardeur. Hulle is dié wat ander se drome dra terwyl hulle self ’n harde, verterende en onsigbare werklikheid leef.

Nevada wys hulle uit presies soos dit hulle gebruik.

Besinning – Nevada

Elke staat toon 'n gesig van afwesigheid. Nevada toon die modernste: vroue gereduseer tot ekonomiese funksies.

Dit is nie armoede wat haar uitwis nie. Dit is die stelsel.

Dit is 'n geboude afwesigheid: stil, elegant, vermom as geleentheid. Vroue het duisend moontlikhede, maar daar is duisend maniere om hulle te verteer.

En dit is waarom hierdie hoofstuk deurslaggewend is: want te midde van die ligte is dit minder sigbaar wie hulle elke dag aanskakel.

NEW HAMPSHIRE

New Hampshire het vryheid, woude, mere, heuwels, perfekte dorpie, stil paaie en byna geen belasting nie. Van buite lyk dit soos 'n minimalistiese paradys: geen chaos nie, geen geraas nie, geen reusestede nie. Net orde en natuur.

Die probleem is dat totale vryheid dikwels totale eensaamheid beteken.

En wanneer die staat te min in openbare dienste belê, val die las reg op mense – in die eerste plek op vroue.

Hier is die afwesigheid van vroue nie 'n tragedie nie. Dit is isolasie, rigiede kulturele gebruike, gesinsdruk en 'n gebrek aan werklike sosiale netwerke.

New Hampshire val nie aan nie. Dit los jou alleen.

Die Vrou van die Klein Gemeenskap – 47 jaar oud

In die dorpie van New Hampshire lyk alles kalm. Alles is geslote.

Die vrou moet wees: – ’n betroubare moeder – ’n gerespekteerde sosiale figuur – ’n vrywilliger in skole – teenwoordig in die gemeenskap – ’n “goeie mens” volgens die plaaslike kodes.

Sy kan nie foute maak nie. Sy kan nie te ver buite die norm gaan nie. Sy kan nie emosionele krisisse bekostig nie.

Haar afwesigheid is kultureel: sy het ’n rol, maar nie vryheid nie.

Die Vrou Wat in die Koue en die Afstand Woon – 52 jaar oud

New Hampshire is nie groot nie, maar dit is vol geïsoleerde gebiede, huise ver van mekaar en paaie wat in die winter struikelblokke word.

Die vrou hier leef met: – maande se sneeu – afstande wat alles bemoeilik – gesondheidsprobleme wat laat behandel word – geestelike isolasie – huishoudelike roetine wat geen ruimte laat nie – min plaaslike gesondheidsorg.

As sy val, wag sy. As sy siek is, ry sy myle ver. As sy emosioneel ineenstort, merk niemand dit op nie.

Haar afwesigheid is geografies: sy verdwyn in die stilte en die koue.

Noodsaaklike Werk – 38 jaar oud

In middelgroot stede – Concord, Manchester, Nashua – bestuur vroue die basiese dienste:

– skole – klinieke – sorg vir bejaardes – openbare kantore – primêre onderwys – administratiewe dienste

Lae salarisse, verantwoordelikhede veel groter as die salaris, voortdurende emosionele laste.

Haar afwesigheid is operasioneel: sy hou bymekaar wat van die welsynstelsel oorbly, maar die Staat belê min in haar sektore.

Sy is onmisbaar, maar uitgeput.

Die Vrou Wat Laagbesoldigde Werk in Toeristegebiede Doen – 33 jaar oud

Die noordelike deel van die staat leef van toerisme: herfsblare, mere, berge, winter.

Agter die perfekte beelde is daar vroue wat: – fasiliteite skoonmaak – ontbyte voorberei – in restaurante werk – B&B's bestuur – kamers opruim – minimale instandhouding doen.

Besige seisoene en leë seisoene. 'n Onstabiele ekonomie. Nul werklike beskerming.

Haar afwesigheid is ekonomies: alles werk danksy haar, maar die stelsel beskou haar as vervangbaar.

Epiloog – New Hampshire

New Hampshire is ordelik en stil. En dit is juis daarom dat die vrou sonder 'n geluid verdwyn.

Sy verdwyn tussen: – tradisionele rolle – geslote gemeenskappe – fisieke afstand – eindelose winter – onvoldoende dienste – onderbetaalde noodsaaklike werk.

Daar is geen ophef nie. Daar is geen chaos nie. Net 'n eensaamheid wat die norm word.

Besinning – New Hampshire

Elke staat toon 'n ander vorm van afwesigheid. New Hampshire toon die “perfekte” een: 'n beleefde, skoon en ordelike uitwissing.

Hier bestuur die vrou die gemeenskappe, maar daar is geen gemeenskappe wat haar bestuur nie.

Dit is die paradoks van Nieu-Engeland: hoe beskaafder jy is, hoe meer verwag jy dat die vrou alles self sal uitpluis.

En dit is waarom hierdie hoofstuk nodig is: om ons te herinner dat selfs state wat “goed” lyk, verskriklik kan wees om in te woon.

NEW JERSEY

New Jersey is 'n grensgebied: verbind, koorsagtig, duur, oorlaai met pendelaars, vol gemengde gesinne, immigrante, harde woonbuurte, duur voorstede en vergete stede. Dit is nie die New York “oorkant die brug” nie. Dit is 'n komplekse, gefragmenteerde staat, waar vroue 'n stelsel bestuur wat meer verbruik as wat dit teruggee.

Die afwesigheid van vroue spruit hier uit vyf baie harde elemente: – uikers onbekostigbare lewenskoste – onsigbare huishoudelike werk – uitputtende pendel – multi-etniese gemeenskappe met werklike spanning – tradisionele gesinsrolle wat weerstand bied.

New Jersey vee vroue nie met geweld uit nie. Dit vee hulle uit met die inspanning om tussen duisend funksies te bestaan.

Die Pendelvrou – 36 jaar oud

New Jersey is 'n pendelstaat. Elke dag gaan ure verlore om in New York of Philadelphia te kom: vertraagde treine, onbeheerbare verkeer, hoë vervoerkoste en uikers laat terugkomste.

Die vrou wat hierdie lewe lei, leef “halfpad”: – half by die werk – half in die openbare vervoer – half by die huis (wat ironies genoeg meer as die helfte van die gesinslas opneem)

Haar afwesigheid is tydsgebonde: sy het nie tyd vir haarself nie. Sy het vir niks tyd nie.

Sy bestaan in die snippers.

Immigrantevrou van die Dienste – 42 jaar oud

(Latyns-Amerikaans, Haïtiaans, Afrikaans, Filippyns)

New Jersey floreer op immigrantekrag. Die vrou hier hou die verhoog vir die hele staat: – skoonmaak in die huise van die rykes – ongereguleerde kinderopas – restaurantkombuise – ouetehuise – instandhouding – laagbesoldigde basiese dienste

Sy staar drie probleme gelyktydig in die gesig: – lae lone – uifers hoë huurgeld – enorme gesinsverantwoordelikhede.

Haar afwesigheid is ekonomies en taalkundig: sy werk, praat, pas aan, maar bly aan die rand van die stelsel.

Sy is onmisbaar, en tog altyd vervangbaar.

Die Vrou uit die Harde Woonbuurte – 34 jaar oud

New Jersey is nie net welgestelde arrogansie nie. Dit het van die mees gekwelde stede in die Ooste:

– stedelike geweld – ondergefinansierde skole – werkloosheid – brose gesondheidsorg – gebrek aan werklike gemeenskapsdienste

Die vrou wat hier woon, staar die volgende in die gesig: – voortdurende onveiligheid – onsekere werk – ondoeltreffende vervoer – lewenskoste wat nie in verhouding tot die lone is nie.

Sy is die steunpilaar van enkelouergesinne, die ruggraat van sosiale netwerke, die figuur wat alles red wanneer niemand haar red nie.

Haar afwesigheid is stedelik en struktureel: niemand luister na haar wanneer die stelsel faal nie.

Die Vrou van Trots en Rykdom – 45 jaar oud

Die ander kant van New Jersey is sy welgestelde voorstede: groot huise, uitstekende skole, netjiese woonbuurte.

Vroue leef hier onder voortdurende druk: – ’n vol gesinskedule – die kinders se aktiwiteite – gedwonge vrywilligerswerk – ’n onberispelike sosiale beeld – die huwelik as statussimbool – uiters hoë verwagtinge.

Sy kan nie broos lyk nie. Sy kan nie misluk nie. Sy kan nie die vertoning onderbreek nie.

Haar afwesigheid is ’n identiteitskwessie: sy word as ’n gesinsfunksie gesien, nie as ’n individu nie.

Epiloog – New Jersey

New Jersey is ’n staat wat te vinnig en te duur leef. Dit is die vroue wat dit werklik bestuur, maar die stelsel vee hulle uit terwyl dit hulle gebruik.

– pendel – onsigbare werk – onvoldoende dienste – gevaarlike woonbuurte – hipermededingende voorstede – rigiede gesinsrolle – multikulturalisme sonder werklike steun

Die staat funksioneer danksy hulle, maar kyk nooit na hul inspanning nie.

Besinning – New Jersey

Elke staat toon een of ander vorm van afwesigheid. New Jersey toon die soort wat ontstaan uit ’n stelsel wat te veel verwag en te min teruggee.

Dit is die staat van die tussenganger: te naby aan die sentrums van mag, te ver van hul geleenthede. Hier leef vroue in 'n voortdurende toestand van saampersing: van tyd, van geld, van energie, van identiteit.

Dit is nie die skuld van 'n enkele faktor nie. Dit is die som van almal.

En dit is presies wat New Jersey sentraal maak in hierdie volume: dit wys hoe vroulike afwesigheid uit 'n vol lewe kan ontstaan – vol van alles behalwe ruimte vir jouself.

NIEU-MEXIKO

Nieu-Mexiko is een van die mees fassinerende en uitdagende state in Amerika. Pure skoonheid: uitgestrekte woestyne, rooi klowe, inheemse gemeenskappe, antieke kultuur, spiritualiteit, stilte. Maar agter hierdie kragtige estetika lê 'n veel harder werklikheid:

– historiese armoede – chroniese verslawings – swak openbare dienste – geografiese isolasie – brose skole – verborge gesinsgeweld – oorgrense dwelminhandel

Dit is 'n staat waar vroue nie toevallig verdwyn nie: hulle verdwyn omdat hulle in 'n gebied woon waar alles swaar weeg – afstand, geskiedenis, kultuur, armoede, geslote gemeenskappe, onsekere werk.

Nieu-Mexiko is verlate skoonheid. En binne daardie verlatenheid is die vroue wat alles bymekaarhou.

Die Inheemse Vrou van die Pueblo's – 43 jaar oud

Nieu-Mexiko het een van die grootste inheemse Amerikaanse bevolkings in die Amerikas: Pueblo-, Navajo- en Apache-vroue.

Sy leef tussen twee wêrelde: – antieke tradisies – ’n moderne staat wat haar ignoreer.

Sy staar die volgende in die gesig: – ondergefinansierde skole – minimale gesondheidsorg – oorvol behuising – lae lone – beperkte toegang tot basiese dienste – kulturele en geografiese isolasie.

Sy onderhou groot gesinne, hele gemeenskappe en swaar verantwoordelikhede.

Haar afwesigheid is histories: oor die afgelope honderd jaar het die Staat alles van haar volk geneem en byna niks teruggegee nie.

Die Latina-vrou uit die Arm Gebiede – 35 jaar oud

Nieu-Mexiko is meer Latyns as Amerikaans. Spaans is oral, gemengde gesinne en harde werk.

Latina-vroue is oral agter die skerms van die staat: – skoonmaak – spysenierswese – bystand – ligte landbou – plaaslike winkels – gemeenskapsteun.

Hulle leef van uiters lae lone en stygende koste. Baie gesinne leef op die rand. Sonder dokumente is die situasie nog brooser: vrees, onsigbaarheid, geen werklike hulp nie.

Haar afwesigheid is ekonomies en polities: sy werk hard, maar word nooit verteenwoordig nie.

Die Vrou wat Ver van Alles Woon – 52 jaar oud

Nieu-Mexiko is reusagtig, maar leeg. Piepklein dorpies, huise in die woestyn, stede ure van mekaar af.

Die vrou hier staar die volgende in die gesig: – totale eensaamheid – verafgeleë gesondheidsorg – nul vervoer – harde winters,

genadelose somers – onveranderlike roetine – min werk –
wydverspreide verslawings rondom haar.

As sy val, kom niemand nie. As sy 'n dokter nodig het, ry sy ure
lank. As sy probleme het, sien sy self daarna om.

Haar afwesigheid is geografies: sy verdwyn in die ruimte.

Die Vrou wat in die Sektor Toerisme- Spiritualiteit Werk – 30 jaar oud

Nieu-Mexiko lok “spirituele” toerisme: kuns, meditasie, woestyne,
toevlugsoorde, inheemse kultuur.

Agter die poëtiese beeld is daar vroue wat die ekonomie dra: –
B&B's – kulturele gidse – galerye – klein restaurante –
ambagswinkels – seisoenale dienste.

Dit is 'n wisselvallige sektor: uitstekende verdienste in die
hoogseisoen, byna niks in die ander maande nie.

Haar afwesigheid is ekonomies: die skoonheid van die gebied lok
geld, maar hou dit nie vir diegene wat daar woon nie.

Epiloog – Nieu-Mexiko

Nieu-Mexiko is 'n staat wat tussen twee uiterstes bestaan: absolute
skoonheid en chroniese armoede. Diep spiritualiteit en politieke
verwaarlosing. Sterk tradisie en swak dienste.

Die vroue hier dra alles op hul skouers: inheemse gemeenskappe,
Latyns-Amerikaanse gesinne, geïsoleerde woestyne, kunsstede,
minimale werk.

En terwyl hulle die staat dra, dra niemand hulle nie.

Dit is 'n afwesigheid wat geen geraas maak nie, want die landskap is te mooi. En skoonheid bedek alles.

Besinning – Nieu-Mexiko

Elke staat toon 'n ander vorm van afwesigheid. Nieu-Mexiko toon dié wat deur afstand en onopgeloste geskiedenis geskep is.

Hier word die vrou nie deur 'n enkele krag uitgevee nie. Sy word deur alles saam uitgevee:

– geografie – kultuur – tradisie – armoede – isolasie – gesinsrolle
– gebrek aan dienste – politieke onsigbaarheid

Dit is 'n antieke uitwissing. Byna oorerflik.

En daarom is hierdie hoofstuk deurslaggewend: want Nieu-Mexiko is nie 'n plek wat deur die tyd vergeet is nie. Dit is 'n plek wat deur die staat vergeet is. En vroue betaal elke dag daarvoor.

DIE STAAT NEW YORK

New York is nie 'n stad nie. Dit is 'n impak op die liggaam. Dit is 'n golf wat jou gryp en saamsleur, selfs as jy dit nie wil hê nie. Dit is 'n teenwoordigheid wat nie toestemming vra nie. Jy stap hier in en jy verstaan dadelik dat jy nie besluit wat dit besluit nie.

Dit is die enigste plek in die wêreld waar jy deur miljoene mense omring kan wees en jou steeds eensamer kan voel as in 'n woestyn. Dit is 'n stad wat jou dophou, jou meet, jou evalueer, jou verteer, en as jy nie by die pas kan hou nie, laat dit jou agter sonder om om te kyk.

New York verwelkom jou nie. Dit evalueer jou.

Dit is die hoofstad van die wêreld, maar ook die hoofstad van die onsigbare. Die stad wat net die wenner wys en die duisende vroue vergeet wat elke duim daarvan laat werk. Diegene wat ander se lewens dra terwyl niemand haar dra nie.

New York is alles tegelyk: rykdom wat gewelddadig ten toon gestel word en armoede wat nie meer 'n stem het nie, woonbuurte wat in vyf jaar van gesig verander en woonbuurte wat in vyftig jaar nie verander het nie, tale wat meng, kulture wat oorvleuel, liggame wat mekaar kruis, lewens wat nooit werklik met mekaar praat nie.

Dit is 'n stad wat op voortdurende beweging gebou is: op en af van stampvol treine, deur vuil, helder strate loop, soek na werk wat jou bo water hou, haastig bestellings aflewer, na die kliniek, na die skool, na die huis, na werkskotte, in duisend verskillende rigtings. Dit is 'n gebied wat jou baie belowe, maar jou net gee wat jy afskeur.

New York werk danksy die vroue wat die stukke bymekaarhou wat ander ignoreer: diegene wat op die boonste verdiepings van wolkekrabbers werk, diegene wat die vloere op die onderste verdiepings skoonmaak, diegene wat die kinders grootmaak van gesinne wat nie tyd het nie, diegene wat oorleef in woonbuurte waarna niemand wil kyk nie, diegene wat 'n stad trotseer wat alles van jou vra en jou altyd halfklaar laat.

Hier ervaar die vrou drie vlakke van druk gelyktydig:

1. Die druk van die pas:

as jy stadiger gaan, verdwyn jy. New York wag vir niemand nie en maak vir jou geen uitsonderings nie.

2. Kostedruk:

alles kos hier te veel – huis, tyd, energie, identiteit. En elke dag word ’n finansiële uitdaging.

3. Die druk van teenwoordigheid:

jy moet altyd daar wees, jy moet weerstand bied, jy moet funksioneer, jy moet uithou.

Maar wie dra jou?

New York is mooi en wreed: dit gee jou werklike geleenthede, maar vra ’n uiters hoë prys.

Die vrou hier is nie ’n swak teenwoordigheid nie. Sy is ’n daaglikse oorlewingsmasjien. Dit is sy wat die skole, hospitale, restaurante, skoonmaakwerk, openbare dienste, vervoer, gesinne, wolkekrabbers, besighede en woonbuurte vorentoe dra.

Tog is haar stem in die verhaal van die stad nie sentraal nie. Dit is agtergrond. Dit is funksioneel. Dit is nodig, maar word nie gevier nie. Teenwoordig, maar nie gehoor nie.

New York is die stad wat alles ten toon stel, behalwe diegene wat dit werklik aan die gang hou.

En dit is presies waarom dit ’n ander plek in hierdie volume inneem. Dit is nie ’n staat soos enige ander nie. Dit is die punt waar al Amerika se vroulike afwesighede saamvloei: die ekonomiese, die kulturele, die stedelike, die taalkundige, die rasgebonde, die professionele en die emosionele.

Dit is die mikrokosmos van alles wat werk en alles wat nie werk nie.

Hier is vroue oral. Tog kan hulle in 'n sekonde verdwyn. Al wat nodig is, is dat hul pas dié van die stad vertraag.

New York is groot, maar nie groot genoeg om die gewig van 'n vrou se lewe te bevat nie. En hierdie hoofstuk bewys dit: die beroemdste stad in die wêreld is nie die regverdigste nie. Dit is net die sigbaarste. En in die geweldige geraas van haar daaglikse lewe raak die vrou verlore in stilte.

Manhattan

Olivia, 39 – Midtown, hoë kantoorgeboue en 'n besige leefstyl

Olivia haal die moltrein om 07:10. Lyn 6, staande, foon in die hand, oë reeds gefokus op die stroom e-posse.

Sy werk op die sewe-en-twintigste verdieping van 'n glasgebou in Midtown. Sy is 'n projektebestuurder vir 'n maatskappy wat dienste verkoop wat niemand regtig kan verduidelik nie. Almal praat oor syfers, voorspellings, kwartaalteikens. Niemand praat oor mense nie.

Olivia het 'n sesjarige dogtertjie wat sy twee uur per dag wakker sien. Soggens om haar aan te trek, saans om haar in die bed te sit. Die res word gedelegeer: kinderoppas, skool, naskoolse aktiwiteite, vinnige boodskappe.

Haar baas vra haar vir “buigsaamheid”, maar buigsaamheid is altyd eensydig: – vergaderings wat langer word – oproepe wat buite die skedule val – versonne noodgevalle – projekte wat “teen vanaand” klaar moet wees.

Manhattan word as die stad van geleenthede verkoop. Vir Olivia is dit 'n stad wat haar tyd steel en dit aan haar terugverkoop in die vorm van tuisaflewering, wasgoed en betaalde dienste.

Saans, wanneer sy die kantoor verlaat, lyk die ligte van die geboue soos 'n bespotting. Alles skitter, behalwe haar lewe.

Olivia se afwesigheid is nie goedkoop nie. Dit kos tyd. Sy is oral teenwoordig, behalwe waar dit die meeste saak maak.

Ek, Nando, wanneer ek haar 3rd Avenue sien oorsteek met die vinnige pas van iemand wat dit nie kan bekostig om stadiger te gaan nie, sien ek een eenvoudige ding: 'n vrou wat 'n stad dra wat haar nooit sal dra nie.

— Nando

Brooklyn

Aisha, 31 – Bedford-Stuyvesant, gentrifikasie in trurat

Aisha is in Bed-Stuy gebore, 'n historiese swart woonbuurt. Rap, geskiedenis, gesinne, kerke en somerse braaie op die sypaadjie.

Toe kom die “kunstenaars”, die beleggers, die nuwe koffiewinkels, die rashonde aan leibande en die pryse wat onsamehangend styg. Die gewone scenario.

Aisha werk by 'n plaaslike openbare skool. Haar leerlinge kom uit gesinne wat elke jaar met uitsetting gekonfronteer word. Baie van haar klasmaats uit haar kinderjare woon nie meer daar nie; hulle is deur “herontwikkelingsprojekte” uitgedruk.

Sy gee onderrig, luister, hanteer konflik, beskerm. Bedags is sy onderwyseres, sielkundige, groot suster en beskermende muur. Saans merk sy huiswerk, sittend aan die tafel in 'n gehuurde kombuis, angstig dat sy een dag nie meer daardie huis sal kan bekostig nie.

Die stad vier Brooklyn as “cool”. Aisha het nie tyd om “cool” te wees nie: sy moet oorleef.

Haar afwesigheid is stedelik en polities: die woonbuurt waaroor almal spekuleer, die enigste een waarna nie werklik geluister word nie.

— Nando Queens

María Fernanda, 42 – Jackson Heights, drie wêrelde in een

liggaam

María Fernanda kom van Ecuador. Sy woon in Jackson Heights, Queens: die plek waar tien verskillende tale in een blok gepraat word, en nie een daarvan is die taal van mag nie.

Sy werk snags as skoonmaker van kantore in Manhattan en bedags as kinderoppasser, wanneer nodig. Slaap is ’n luukse per uur.

Sy het twee kinders: een gebore in Quito, een gebore in New York. Die oudste vra haar waarom sy nooit tuis is nie. Die jongste neem aan dat sy ma altyd haastig is.

María stuur geld vir haar ma, wat in Ecuador agtergebly het. Sy onderhou twee kontinente. Met een liggaam.

Haar lewe is ’n voortdurende pendel: Queens → Manhattan → Queens. Stadige treine, swaar sakke, moeë bene.

Niemand sien haar regtig nie. Vir die ouers van die Amerikaanse dogtertjie vir wie sy sorg, is sy “Mary”. Vir haar skoonmaakkollegas is sy “die vrou wat nooit stilstaan nie”.

Haar afwesigheid is taalkundig en sosiaal: sy laat die New York wat werk, funksioneer, maar sy behoort aan geen amptelike

verhaal nie.

Ek, Nando, ontmoet haar een Sondagoggend op Roosevelt Avenue en die enigste ding wat ek dink, is: hierdie land staan net omdat vroue soos sy dit nie laat val nie. — Nando

Bronx

Keisha, 29 – South Bronx, daaglikse weerstand

Keisha woon in die South Bronx. Verweerde geboue, gereelde sirenes, goedkoop winkels, kinders wat op stukkende sypaadjies speel.

Sy maak twee kinders alleen groot. Hulle pa het jare gelede tussen beloftes en verskonings verdwyn.

Sy werk in 'n supermark, aandskof: – vinnige kasregister – senuweeagtige klante – bestuurders wat elke minuut kontroleer – betaling wat nooit genoeg is nie.

Bedags hardloop sy rond: – sy neem haar kinders skool toe – praat met die onderwysers – stry met die kantoor wat die toelaes bestuur – doen inkopies en tel elke dollar.

Sy het nie tyd om aan haarself te dink nie. Sy weet net sy moet daardie twee kinders op hul voete hou.

Die Bronx word steeds as 'n probleem uitgebeeld. Keisha is die oplossing wat niemand erken nie: die ma wat 'n woonbuurt dra wat politici net as agtergrond gebruik.

Haar afwesigheid is struktureel: sy is in die middel van alles wat gebeur, maar vir die stelsel bestaan sy nie.

— Nando

Staten Island

Gina, 45 – onsigbare pendelaar tussen twee stede

Gina woon op Staten Island. Sy werk in 'n versekeringskantoor in Manhattan. Elke dag is dit dieselfde roetine:

– bus – veerboot – moltrein – kantoor – en dan alles terug na die begin.

Vir die inwoners van Manhattan bestaan Staten Island skaars. 'n Tepel op die kaart, die onderste van die stapel. Vir Gina is dit egter tuis. Maar dit is ook 'n hok.

Sy wil graag van werk verander, maar enige ernstige geleentheid is ver weg. Sy wil graag meer tyd vir haar kinders hê, maar sy gee dit weg aan vervoer. Sy wil graag nie elke aand moeg wees nie, maar die stad behandel diegene wat aan sy rande woon nie vriendelik nie.

Haar afwesigheid is sowel tyds- as ruimtelik: sy woon op 'n plek wat haar isoleer, sy werk op 'n plek wat haar gebruik.

Ek, Nando, stel my voor hoe sy op die veerboot staan, koppie koffie in die hand, haar oë verlore in die stadsilhoeët. New York voor haar. Haar lewe is in die middel.

— Nando

Wall Street

Rachel, 37 – die vrou wat nie kan ineenstort nie.

Rachel werk in die finansiële sektor. Sy het nie die luukse om middelmatig te wees nie. Nie in daardie omgewing nie. Nie as vrou nie.

Sy het geleer om vinniger te praat, om nooit 'n fout in toon te maak nie, om nooit huiwering te wys nie. Niemand vergewe jou 'n

ineenstorting nie, maar dié van 'n vrou word haar lewe lank teen haar gehou.

Dae is masjiene: syfers, grafieke, oproepe, vergaderings, kettings van e-posse, sakeetes, besluite wat te haastig geneem word met gevolg wat te groot is.

Wanneer sy by die huis kom, is sy leeg. Nie hartseer nie: leeg. Sy het nie die energie om enigiets buite die werk te bou nie. Halfgebakte verhoudings, gebroke vriendskappe, 'n verre familie.

New York juig vroue se sukses op Wall Street toe by konferensies, bemagtigingsgeleenthede en paneelgesprekke. Dan, sodra die mikrofoon afgaan, keer alles terug na normaal.

Haar afwesigheid is emosioneel: sy is teenwoordig in elke vertrek waar besluite geneem word, maar sy moes 'n deel van haarself prysgee om daar te sit.

Hierdie verhaal het geen sedeles nie. Dit het net 'n oop telling.

— Nando

Latina-kinderoppasser

Dolores, 54 – Upper East Side, maak ander mense se kinders groot.

Dolores kom van Mexiko. Sy woon al twintig jaar in New York. Twintig jaar lank trek sy al in huise in wat nooit hare sal wees nie.

Sy werk op die Upper East Side, tussen enorme woonstelle, deurwagters, stil hysbakke en kombuise groter as haar hele eenslaapkamerwoonstel in Queens. Sy het vier kinders grootgemaak in 'n gesin wat haar as “amper familie” beskou. “Amper.” 'n Woord wat alles sê.

Sy het hulle hul eerste treë sien gee, na hul gehuil geluister, hul trane afgedroog, versnaperinge voorberei, hulle skool toe vergesel, hul middae verfilm, hul bekentenisse aangehoor.

Wanneer daardie kinders grootword, gaan hulle weg. Dolores bly.

Sy kom daardie aand laat by die huis. Haar biologiese seun, nou groot, koester steeds 'n sekere respek vir haar, vermeng met wrok: hy het haar as kind min gesien. Sy was besig om ander te bemoeder.

Haar afwesigheid is tweeledig: 'n ma wat in ander se lewens teenwoordig is, 'n ma wat in haar eie gesin afwesig is.

En Amerika som dit alles op met een sin: “Dis die werk.”

— Nando

Haweloze Vrou

Monique, 51 – Midtown, onsigbaar tussen miljoene

Monique slaap waar sy kan. Soms in 'n skuiling, soms op 'n stuk karton voor 'n geslote winkelvenster, soms op 'n stoel in een of ander moltreinstasie.

Eens op 'n tyd het sy 'n huis, 'n lewensmaat, 'n werk gehad. Toe die gewone spiraal: siekte, skuld, werkverlies, geestelike ineenstorting, niemand om aan vas te hou nie. Sy is swart, oor die vyftig, en het 'n liggaam wat sy saamdra deur elke winter wat sy op straat deurbring.

Soggens, terwyl die stad werk toe jaag, is sy daar. Dieselfde straat, dieselfde hoek, dieselfde blik wat niemand wil ontmoet nie.

Haar afwesigheid is totaal: vir die stelsel is sy niks meer nie. Nie 'n werker nie, nie 'n verbruiker nie, nie “nuttig” nie. Daarom bestaan

sy nie.

Ek, Nando, elke keer wanneer ek 'n vrou op straat in New York sien, vra ek myself dieselfde reguit vraag: hoeveel stappe moes die Staat oorslaan sodat sy hier beland?

Die antwoord is altyd dieselfde: te veel. Nando

Groot Hospitaal

Sofia, 34 jaar oud – verpleegster tussen twee skofte en geen

asem

Sofia stap die hospitaal binne wanneer baie nog slaap. Die skof is van 07:00 tot 19:00. As alles goed gaan. Want in sommige afdelings bestaan “as alles goed gaan” nie.

Sy werk in 'n groot hospitaal in Manhattan. Eindelose gange, neonligte, alarms, monitors, gebroke stemme, liggame wat aan masjiene gekoppel is, familieledes wat vrae vra, dokters wat verbyhaas.

Sofia kan dit nie bekostig om ineen te stort nie. Elke handeling het gevolge. Elke onoplettendheid weeg swaar.

Aan die einde van haar skof het sy nog: – verhale wat nie eindig nie – blikke wat sy nie vergeet nie – nuus wat sy moes fluister – verantwoordelikhede wat niemand van haar kan wegneem nie. Buite die hospitaal hardloop New York voort asof niks gebeur nie. Binne dra sy die broosste deel van die stad.

Haar afwesigheid is sowel emosioneel as institusioneel: sy is in die hart van die gesondheidstelsel, maar haar stem tel nie soveel as haar uithouvermoë nie.

Ek, Nando, wat hierdie vroue in uniform uitgeput ná 'n skof sien uitkom, verstaan een eenvoudige ding: as hulle een dag almal sou besluit om saam op te hou, sou die stad binne 48 uur ineenstort.

— Nando

Restaurante

Giulia, 27 – Lower East Side, borde, tafels en saamgepersde

waardigheid

Giulia is Italiaans-Amerikaans, maar van die New York wat ware Italianers nie meer ken nie. Nie die poskaart-Little Italy nie, maar eindelose skofte by 'n restaurant op die Lower East Side.

Sy is 'n kelnerin, maar sy doen veel meer: – geïmproviseerde sielkundige – weerligafleier vir senuweeagtige klante – buffer tussen kombuis en eetsaal – estetiese teenwoordigheid om mee te spog – liggaam altyd regop, glimlag altyd aan

Footjies besluit of die week 'n bestaan of 'n blaaskans is. Die basiese salaris is belaglik, soos altyd in die bedryf.

Aan die einde van die aand vra hulle haar die domste vraag van almal: “En wat doen jy regtig vir 'n lewe?”

Asof dit nie “regtig” werk is nie. Haar afwesigheid is sosiaal: almal het haar nodig wanneer hulle honger is, niemand neem haar in ag wanneer dit by regte kom nie.

Ek, Nando, het meer respek vir 'n vrou wat 'n agtuurskof in die eetsaal kan hanteer as vir iemand wat aan 'n tafel sit en dink hy is meer werd net omdat hy betaal.

— Nando

Kreatiewe Bedryf

Leah, 36 – Brooklyn, ’n kreatiewe vrou wat nooit haar

brein kan afskakel nie.

Leah werk as skrywer en produsent by ’n produksiemaatskappy in Brooklyn en Manhattan. Reekse, veldtogte, inhoud. Altyd iets om uit te dink, altyd iemand om te oortuig, altyd ’n belaglike sperdatum.

By die bekendstellingspartytjie van ’n nuwe projek praat almal oor “visie”, “storievertelling” en “nuwe narratiewe”. Niemand praat oor die slapelose nagte, die eindelose hersienings, die gesteelde idees of die uitbranding vermom as “passie vir die werk” nie.

Leah woon in ’n gedeelde woonstel in Bushwick. Sy het dalk “haar loopbaan gemaak”, maar die stad se koste vreet elke vordering weg.

Haar afwesigheid is professioneel: New York verkoop kreatiwiteit as vryheid, maar haar kreatiwiteit is gebonde aan begrotings, oproepe, absurde versoeke, voortdurende druk.

Sy produseer verbeelding. Ander munt dit uit.

— Nando

Vryskut in Stukke

Priya, 33 – drie werke, nul sekuriteit

Priya is in Queens gebore uit Indiese ouers. Sy is goed opgelei en het ’n kop vol idees, maar die New Yorkse arbeidsmark het haar ’n duidelike pakket gegee: lewenslank vryskut.

Sy doen grafiese ontwerp vir agentskappe wat haar 'n “eksterne medewerker” noem, skryf inhoud vir handelsmerke wat haar nooit noem nie, en gee af en toe kort kursusse oor hoe om huurgeld bymekaar te kry.

Sy het geen vakansie, geen siekteverlof, geen bonusbetalings, niks gewaarborg nie. Sy het net verantwoordelikhede.

Bedags lewer sy werk af. Snags kyk sy na haar e-posse, in die hoop dat sy nie nóg 'n “ons het teen môre 'n wonderwerk nodig” kry nie.

Die stad sê graag: “Hier, as jy talentvol is, kan jy dit maak.” Maar die waarheid is anders: hier, as jy talent het, druk hulle jou uit totdat daar niks van jou oor is nie.

Haar afwesigheid is kontraktueel: sy bestuur stukke kommunikasie, veldtogte en projekte, maar op papier is sy altyd “uitgekontrakteer”.

Ek, Nando, sien die strik duidelik in die gesig van iemand soos jy: vol werk, leë lewe.

— Nando

Openbare Behuising

Tanya, 44 – East Harlem, ma, versorger, teiken

Tanya woon in 'n openbare behuisingskompleks in East Harlem. Die geboue is oud en swak onderhou, die hysbakke breek gereeld en die trappe is verslete.

Sy is 'n ma van drie. Sy werk as assistent by 'n plaaslike skool. Sy betaal lae huur, maar die werklike prys is iets anders: om te woon op 'n plek wat die staat nie meer as sy eie beskou nie.

Elke dag is verdeel tussen: – werk – skoolvergaderings – bure om te help – burokrasie vir toelaes – angs oor kinders wat in ’n ingewikkelde omgewing grootword – geluide van rusies, polisie, sirenes.

Haar afwesigheid is polities: haar woonbuurt bestaan net wanneer ’n foto nodig is om oor “sosiale probleme” te praat.

Intussen is dit sy wat dit aan die lewe hou, sy en vroue soos sy, wat as ’n muur teen alles funksioneer.

New York praat oor ontwikkeling, herlewing en belegging. Maar wanneer jy die trappe van sekere geboue klim, besef jy dat baie al jare lank verlaat is.

— Nando

Gesinsgeweld

Rosa, 38, Queens, vasgevang tussen vrees en dokumente.

Rosa kom van die Dominikaanse Republiek. Sy woon in ’n gedeelde woonstel in ’n eindelose strook van Queens.

Sy het ’n man wat met tussenposes werk en wat afwissel: dae wanneer hy om verskoning vra, dae wanneer hy skree, dae wanneer hy stamp, dae wanneer hy slaan. Rosa gaan om drie redes nie weg nie: – sy is bang – sy het nie geld nie – sy is bang om haar verblyfpermit in die land te verloor.

Snags, wanneer hy slaap, maak sy asof niks gebeur nie. Soggens grimeer sy om die kneusplekke te bedek en gaan werk toe by ’n wassery.

Die stelsel sê vir haar: “Bel, vra hulp, gaan weg.” Maar die werklikheid is vuiler: vol skuilings, waglyste, oorlaaide

maatskaplike werkers, min werklike beskerming.

Haar afwesigheid is wetlik: sy is vasgevang in 'n leemte van wette, dokumente, vrees en 'n gebrek aan alternatiewe.

Ek, Nando, kyk van buite af en ek weet dat die sin “as sy wil, kan sy weggaan” een van die valsste en lafste is wat hierdie wêreld nog ooit uitgedink het.

— Nando

Ultra-Ortodokse Woonbuurte

Chaya, 29 – Borough Park, 'n lewe wat voor geboorte bepaal is.

Chaya woon in Borough Park, Brooklyn. 'n Ultra-Ortodokse Joodse woonbuurt. Streng reëls, 'n geslote gemeenskap, toegewese rolle.

Haar lewe is besluit voordat sy selfs 'n mening kon hê: – 'n ongelooflik jong huwelik – baie kinders – geen werklike outonomie – godsdienstige studie in die middel – die buitewêreld as 'n bedreiging gesien.

Haar dag is vol: huis, kinders, inkopies, kook, rituele, voortdurende versoeke. Nooit 'n oomblik van ware stilte nie, nooit 'n ruimte net vir haar nie. Chaya het gedagtes wat sy nie kan uitspreek nie. Vrae wat sy nie kan vra nie. Vermoedens van wat daar buite kan wees, maar geen kaart om daar te kom nie.

Haar afwesigheid is kultureel en geestelik: sy is teenwoordig in elke gebaar van haar wêreld, maar sy kan nie as 'n individu los van die struktuur bestaan nie.

New York juig diversiteit toe, maar aanvaar graag dat sommige vroue in “onsigbare” kulturele hokke leef solank hulle ander nie

steur nie.

— Nando

Naelsalon

Li Mei, 41 – Flushing, perfekte hande, verteerde lewe

Li Mei werk in 'n naelsalon in Flushing, Queens. Kliënt na kliënt, nael na nael, met die reuk van naellakverwyderaar, met 'n masker aan, met 'n geboë rug.

Sy het meer as tien jaar gelede uit China aangekom. Sy het dadelik werk gekry: kontant, lang skofte, min vrae.

Sy werk ses dae per week, tien uur per dag. Soms meer as dit.

Vir die kliënte is sy 'n bykomstigheid van die plek: “die vrou wat naels goed en in stilte doen”.

Niemand vra hulself af nie: – hoeveel geld sy in haar sak oorhet – hoe gereeld sy chemikalieë inasem – of sy gesondheidsversekering het – of sy snags sonder pyn kan slaap. Haar afwesigheid is chemies en sosiaal: sy slyt stadig weg onder neonligte en maak ander mense se hande mooi, terwyl niemand raaksien hoe hare lyk nie.

Ek, Nando, stel my voor hoe sy saans die winkel sluit en die geld tel. Nie die wins nie: die marge. Die verskil tussen bo water bly of 'n bietjie dieper sink.

— Nando

Vrou van die Nag

Jasmine, 28 – Times Square, helder ligte, brose lewe

Jasmine werk in klubs wat ná middernag lewe. Sy dans nie vir die kuns nie. Sy dans om te oorleef.

Sy werk lang skofte, donker gange, bestuurders wat te veel glimlag, klante wat diens met aanspraak verwar.

Sy het tien reëls geleer wat nêrens geskryf is nie: – glimlag – moenie vertrou nie – moenie alleen bly nie – moenie drink wat hulle jou aanbied nie – moenie vrees wys nie – hou jou oë oop – moenie vriende maak nie – moenie enige beloftes glo nie – moenie stop nie – moenie laat alleen huis toe kom nie.

Elke nag is 'n balanseertoertjie op 'n onsigbare draad. Niemand beskerm haar nie: nie die klubs nie, nie die polisie nie, nie die stad nie.

Haar afwesigheid is moreel: almal weet sy bestaan, maar niemand wil haar as werker erken nie.

Ek, Nando, wanneer ek meisies met dagbreek uit klubs sien kom, weet ek dat krag nie glansryk is nie. Dit is oorlewing. — Nando Afleweringsvrou Karla, 30 – Queens → Manhattan, reën, sneeu, hitte, altyd op straat Karla werk met haar fiets. Termiese rugsak op haar rug, foon op die stuur, 'n toep wat alles besluit: – roete – betaling – tyd – boete – volgende bestelling Sy is die “slim” deel van die stelsel. Die deel waarna niemand wil kyk nie. Sy skiet verby motors, taxi's, slaggate en onvergewensgesinde verkeersligte. Sy trap in die reën, deur die sneeu, met die wind wat haar gesig laat verkleum. Alles vir 'n paar dollar wat druppel vir druppel gelewer word. Daardie aand keer sy uitgeput huis toe. Geen beskerming, geen sekuriteit, geen versekering nie. Haar afwesigheid is digitaal: sy bestaan net binne toeps. Nie daarbuite nie. — Nando Enkelma uit Diep Queens Erika, 33 – Far Rockaway,

tussen oseaan, afstand en armoede Far Rockaway is New York, maar nie noodwendig nie. Dit is afgeleë, afgesny en vergete. 'n Gebied wat die stad net vir statistiek gebruik. Erika woon daar met twee kinders. Sy werk in 'n supermark. Elke dag doen sy wat sy kan:

– maak die kinders groot – trek hulle aan – maak ontbyt – neem hulle skool toe – hardloop werk toe – hanteer klante, gewigte, kasregisters – kom met uitsonderlik lang busritte huis toe – kook – maak skoon – sit alles in orde

Sy is 'n ma met drie lewens: haar eie, dié van haar kinders en dié van die woonbuurt.

Haar afwesigheid is geografies: sy woon te ver weg om gesien te word.

Ek, Nando, kyk na kaarte en afstande en ek weet een ding: diegene wat in Far Rockaway woon, leef elke dag met 'n onsigbare gestremdheid.

— Nando

Vrou uit die Swart Gemeenskap van Brooklyn

Latoya, 40 – Brownsville, oorlewingsroetine

Brownsville is een van New York se mees beskadigde woonbuurte. Ou armoede, swak dienste, verwaarloosde skole.

Latoya het twee werke: soggens by 'n skool, saans by 'n aftreeoord.

Haar dag eindig nooit nie. Sy het geen rooster nie. Sy het geen marges nie. Sy het geen blaaskans nie.

Elke maand moet jy besluit wat eerste betaal word: huur?
rekening? kos? vervoer? medisyne?

Haar afwesigheid is rasgebonde: in 'n stad wat homself graag
“progressief” noem, verdwyn swart vroue uit arm woonbuurte
laaste en word hulle eers weer sigbaar wanneer daar 'n tragedie is
om aanlyn te plaas. — Nando Tegnologievrou Hannah, 29 –
Manhattan, opstartonderneming, angs, druk, skynvertoning
Hannah werk by 'n tegnologiese opstartonderneming wat praat
oor “diversiteit”, “insluiting”, “die toekoms” en “nuwe leierskap”.
Dan, in die praktyk: – mans aan die top – mans wat besluite neem
– mans wat die projekte lei – mans wat die fondse ontvang.
Hannah doen al die onsigbare werk: organiseer, redigeer, aanbied,
met kliënte werk en noodgevalle hanteer. Sy is goed. So goed dat
almal haar uitbuit. Sy is al 'n jaar lank in terapie vir angs en
uitbranding. Haar afwesigheid is kultureel: tegnologie beweer dat
dit modern is, maar dit is van binne oud. Ek, Nando, het begryp
dat die “nuwe wêreld” nie verander voordat diegene wat dit regeer,
verander nie. — Nando Ongedokumenteerde Immigrant Yaritza,
26 jaar oud – Bronx, werk oral, leef in die geheim. Yaritza bestaan
nie vir die staat nie. Daarom bestaan die staat nie vir haar nie. Sy
werk op drie ongewone plekke: – skoonmaak in 'n woonstelgebou
– kook in 'n deli – kinderopas wanneer nodig.

Sy word in kontant betaal. Geen sekuriteit nie. Geen beskerming
nie. Geen regte nie.

Sy is bang vir die polisie, bang vir immigrasie, bang vir
huiseienaars, bang dat 'n klagte haar vir altyd sal laat verdwyn.

Haar afwesigheid is wetlik: sy leef in die gaping tussen twee
wêrelde. Sy is nodig, maar word nie erken nie.

— Nando

Immigrantevrou op die Vlug

Maha, 37, van Astoria, ontsnap aan 'n gedwonge huwelik.

Maha het twee jaar gelede uit die Midde-Ooste aangekom. Sy het 'n mishandelende man agtergelaat, 'n familie wat nie haar vryheid wou hê nie, en 'n kultuur wat nie toelaat dat 'n vrou haar eie besluite neem nie.

In New York woon sy in 'n gedeelde kamer in Astoria. Sy werk by 'n kruidenierswinkel. Saans leer sy Engels deur video's op haar foon te kyk.

Sy dra 'n antieke vrees in haar: dat iemand van haar familie haar sal vind. Dat alles sal teruggaan. Dat die vryheid sal eindig. Haar afwesigheid is affektief: sy bestaan halfpad, met een voet in die nuwe lewe en een in die ewige vlug.

New York het haar die kans gegee om te verdwyn. Nou moet sy leer om te bestaan.

— Nando

Vrou van die Myle Paaie, Moltrein, Geraas, Wedloop

Elena, 50 jaar oud – Manhattan, 'n lewe deurgebring in die stad wat verslind.

Elena woon al meer as dertig jaar in die stad. Sy het woonbuurte, geboue, winkels en gesigte sien verander. Sy het vriende sien weggaan, kollegas hul werk sien verloor, gesinne sien uitmekaarval.

Sy het gebly.

Sy werk as toesighouer in 'n afdelingswinkel. Lang skofte, swaar verantwoordelikheid, voortdurende druk. Sy lei spanne, hanteer klante en red dae wat verlore sou gewees het.

Elena is die ware New York: dié wat nie in die fliëks verskyn nie. Dié wat die stelsel laat loop. Dié wat nie kla nie, maar elke hou voel.

Haar afwesigheid is eksistensieel: sy het alles aan die stad gegee, en die stad het haar net weerstand teruggegee.

Ek, Nando, wanneer ek vroue ontmoet wat al twintig jaar hier woon, verstaan ek iets wat geen toeris ooit sal verstaan nie: om in New York te woon, is 'n stadige oorlog. En diegene wat bly, wen elke dag sonder om te vier.

— Nando

Epiloog

New York is 'n stad wat eis om gesien te word, maar nooit werklik kyk nie. Dit is 'n plek wat jou binnedring soos 'n ongevraagde verkiesing: óf jy aanvaar dit, óf dit verpletter jou.

Binne hierdie perfekte chaos is vroue die onsigbare as wat alles bymekaarhou. Hulle is in treine, in kombuise, in hospitale, in skole, in wolkekrabbers, in pakhuise, in woonbuurte waar mag nooit inkom nie. Hulle is oral, maar word net in ag geneem wanneer hulle nodig is.

Die stad hardloop vinniger as die lewe self, en in daardie wedloop verteer dit diegene wat dit werklik onderhou. New York belowe alles: sukses, geleentheid, redding. Dan eis dit 'n prys wat dit nie noem nie.

Die waarheid is eenvoudig: die beroemdste stad in die wêreld floreer op die rûe van vroue wat nooit die voorblaai haal nie.

Hierdie hoofstuk bring hulle terug na die oppervlak. Een vir een. Verhaal vir verhaal. Ongefiltreer. Ongeromantiseer. Met 'n regop rug, soos elke lewe verdien wat geïgnoreer word terwyl dit die gewig van miljoene ander dra.

Besinning

Elke staat in die volume toon 'n soort afwesigheid. New York bevat hulle almal. Hier is die vroulike afwesigheid totaal en vermenigvuldig: – afwesigheid van tyd – afwesigheid van beskerming – afwesigheid van geestelike ruimte – afwesigheid van erkenning – afwesigheid van luister – afwesigheid van blaaskans – afwesigheid van 'n outonome identiteit – afwesigheid van 'n teenprestasie vir wat gegee word.

Die stad wat die idee van vryheid verkoop, is dieselfde stad wat duisende vroue dwing om te oorleef binne stelsels wat nie vir hulle ontwerp is nie. Hulle is noodsaaklik, maar vervangbaar. Hulle is teenwoordig, maar onsigbaar. Hulle is die enjin, maar nie die verhaal nie.

In New York voer elke vrou 'n ander stryd, maar hulle deel almal dieselfde grond: 'n stad wat nie stop nie, selfs nie in die aangesig van hul stryd nie.

En dit is presies waarom hierdie bladsye nodig is: New York is nie net stadsilhoeët, kuns, kultuur, sukses nie. Dit is ook afwesigheid. Vroulike afwesigheid. Die mees vermyde, die egste, die mees konstante.

Persoonlike Nota

New York is my tuiste. En juis omdat dit my tuiste is, vergewe ek nie sy leuens nie.

Ek stel nie belang daarin om die stad te beskryf wat deur toeriste, koerante, TV-reekse of ander mense se drome gesien word nie. Ek stel belang in die stad wat asemhaal, wat bloei, wat breek en homself elke dag herbou op die skouers van regte mense.

Ek het genoeg gesien om een ding finaal te verstaan: vroue hier dra twee keer soveel en kry die helfte. Nie omdat hulle swak is nie, maar omdat die stad gewoonnd geraak het aan hul krag. En wanneer die wêreld aan jou krag gewoonnd raak, hou dit op om jou te beskerm. Ek, Nando, het hierdie verhale geskryf omdat ek nie kan aanvaar dat dit alles in stilte verbygegaan word nie. Ek kan nie aanvaar dat diegene wat hierdie hele masjien beweeg, uit die verhaal gemarginaliseer word nie. Ek kan nie aanvaar dat die geraas van die stad die geraas van die lewens wat dit bo water hou, verdrink nie.

New York is mooi, maar dit is nie onskuldig nie.

Hierdie bladsye is my manier om dit te sê, sonder om enigiets te versuiker, sonder om 'n greintjie waarheid weg te neem, sonder om enigiemand se toestemming te vra.

— Nando

Ferdinando Frega